

CURTIZ Filmtúra beszámoló

Minden kislány arról álmodik, egyszer színésznő lesz. Ötévesen én is eljátszottam a gondolattal, de sohasem hittem volna, hogy néhány évvel később ténylegesen eljutok egy forgatásra. Persze nem, mint színésznő, hanem, mint látogató. De ettől csak sokkal jobban élveztem.

Amikor a Casablancáról beszélünk, legtöbbször Ingrid Bergman és Humphrey Bogart jut eszünkbe, pedig egy filmnél a legfontosabb ember kétség kívül a rendező. A Casablanca rendezője pedig, Kertész Mihály volt. Miért írtam magyarul? Mivel magyar volt, igaz a Casablancát már angolra fordított neve alatt, Michael Curtiz-ként rendezte. A filmtúra kezdetéig én sem tudtam róla sokat, sőt valójában semmit. Mennyit tudok most? A beszámoló végére talán kiderül.

CURTIZ. Csupa nagybetűvel. Ennek a filmnek a forgatásán jártam néhány hete. A háromnapos kirándulás minden egyes percét élveztem. Szinte leírhatatlan mennyi minden történt ezalatt az idő alatt. Már a pályaudvaron megismerkedhettünk a film producerével, aki nagyon kedvesen fogadott bennünket. Nem csak a filmről mesélt, de arra is odafigyelt, hogy Budapestet is megismerhessük, sőt megmutatta az irodájukat, valamint divattervező édesanyja szalonját is megnézhettük. Mesébe illően gyönyörű volt. Bár a fiúkat valószínűleg nem varázsolta el annyira, mint engem. Az első nap még nem, de a másodikon már a forgatást is megnézhettük. Ahogy beléptünk a kis moziba elképedtem. Első gondolataim egyike az volt, hogy hogy fér el ennyi ember egy ilyen kis helyen. Rettentő összehangolt munka folyt. Mindenki tudta, hová kell állni, kivéve minket, de hamar megtaláltuk a lehető legjobb szabad helyeket. A pontos megnevezését sajnos elfelejtettem, de pont a mellé a doboz mellé sikerült leülnünk, amire a kamerák a felvételeket küldték, így közvetlen közről láthattuk, amint felvették a jeleneteket. Rendszerint kiválasztottuk, nekünk melyik tetszett legjobban és bosszankodtunk, amikor újra és újra baj volt a gyújtóval. Mindössze néhány órát töltöttünk ezen a helyszínen, innen egy hangárba vittek minket, ahol néhány nagyon érzelmes jelenet felvétele következett. Itt leginkább a fények varázsolta el. Bár a film majd fekete fehér lesz, mégis izgalmas volt látni, mennyi minden változik némi piros megvilágítással. A hangárban megtanultuk, hogy az átállás nem két perc, viszont így volt időnk kicsit beszélgetni a főszereplővel, Lengyel Ferencsel, aki nagyon kedves volt velünk, korántsem olyan faragatlan alak, mint amelyet játszik. A délután csúcspontja egyértelműen Dobos Evelin alakítása volt, legalábbis

nekem, a fiúkat jobban érdekelték a kamerák. Bár a színésznőnek személyesen nem tudtam megmondani, de fantasztikusan játszott aznap délután. Estére biztos voltam benne, ezt már nem lehet fokozni. Tévedtem. Másnap egy igazi stúdióba vittek minket, ráadásul egy olyan Volvoval, amiben sztároknak érezhettük magunkat. Ahogy beléptünk, egy épített díszletbe csöppentünk. Még pedig Rick kávézójába. Ismerősen hangzik? Nem csoda, hiszen a Casablanca leghíresebb helyszíne. Talán a három nap legjobb pillanata volt, amikor beléphettem a díszlet közepébe. Ezen kívül nagyon élveztem, amikor a forgatókönyvíró, Bak Zsuzsa megmutatta a film szövegekönyvét és elmondta a történetet, valamint néhány kulisszatitokkal is ellátott bennünket. Érdekes volt látni azt is, hogy hány ember kell egy-egy jelenet elkészítéséhez. Meglepődve tapasztaltam, több mint tíz. A nap zárásaként képeket készítettünk amerikai, német és természetesen magyar színészekkel, valamint a rendezővel és a producerrel. Bevallom őszintén nehéz volt búcsút venni ettől az egésztől, szívesen maradtam volna még akár heteket is. Mielőtt elmentem volna a kirándulásra már az előtt is ilyen területen szerettem volna dolgozni, mert mindennél jobban szeretek írni, még ha ebből a beszámolómból annyira nem is látszik. Éppen ezért jelentett sokat, amikor Zsuzsa, a forgatókönyvíró megmutatott és elmagyarázott néhány dolgot ezzel kapcsolatban. Így ha választanom kéne a forgatáson megismert szakmák közül, biztosan az írói választanám. Mondjuk a rendezés is érdekesnek tűnt és a színjátszástól sem riadnék vissza, de a legszimpatikusabbak mindenképpen az írói feladatok voltak. Érdekes módon nem csak a filmezésről, de magáról Kertész Mihályról is rengeteget tanultam a három nap alatt. Azt mindenképpen, hogy Oscar-díjas rendezőhöz képest nagyon kevesen ismerik. Pedig érdekes élete volt. Az persze vitathatatlan, hogy nem lehetett könnyű eset, és a módszerei is enyhén szólva durvák voltak, de ettől függetlenül igen sok mindent letett az asztalra. Itthon talán azért nem ismerik annyian, mert amerikainak tartják, kint pedig azért, mert magyarnak, de ezen a CURTIZ című film biztosan változtatni tud.

Összességében három fantasztikus napot töltöttem Budapesten, amit többek között szeretnék megköszönni a film csapatának, színészeinek, akik nagyon kedvesen fogadtak minket, természetesen a rendezőnek, Topolánszky Tamásnak, aki lehetővé tette ezt az utat, a producer édesapjának, valamint a producernek: Sümeghy Claudiának, aki megszervezett egy olyan filmtúrát, amiről egy lány eddig csak álmodott.